

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ —

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 27 Φεβρουαρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 17

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΛΗΚΙΘΟΝ,"

Πρέπει να είσαι πιο γλυκιά κι' από το φως ακόμα των άστρων στ' νερά καθρεφτισμένο,
Γι'α να σοφ' είπω την χάρη σου με το δικό μου στόμα,
Ω "Ιον της 'Αθήνας μαγαμένο.

Και πρέπει ακόμα να πονώ σφοδρότερο από σένα,
Που σε χτυπάει ή θύελλα κι' ο σάβας,
Γι'α να θωρώ στ'ά φύλλα σου, που κλίνουν χλωμασμένα,
Τ' άβυσσάτο του μα' ασμού σου κάλλος.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΞΕΣΚΕΠΑΖΕΙ πολλές και μεγάλες και φαρμακερές αληθείες, πολύτιμη φίλε, το γράμμα σου και γι' αυτό δεν το δημοσιεύω.

Όχι πώς φοβούμεθα να πάρουμε επάνω μας την ευθύνη εκείνων που τόσο εύμορφα και τόσον ελεύθερα και με τόσο πόνο γράφεις. Όχι. Αλλά θέλουμε να τα κρατήσουμε για τον εαυτόν μας. Δεν θέλουμε να το ρίξουμε σ' ανθρώπους που δεν θα τάκούσουν, σ' ανθρώπους που θα γελάσουν μ' αυτό, σ' άπουνους και σ' άκαρδους ανθρώπους που μπορούν και να το βρίσουν ίσως.

Μή ρίπτετε τα άγια τοις κυσί και τοις μαργαρίτας τοις χοίροις. Και τα λόγια σου είνε άγια και ο πόνος σου μαργαριτάρι.

ΚΡΥΜΜΕΝΟ στην ψυχή μας, σαν σε εικονοστάσι, θα μένη το γράμμα σου γιατί είν' ένωρίς ακόμη να δοθῆ στον κόσμο.

Σου άπαντούμε μόνο και σου λέμε :

Ναι, έχεις δίκαιο. Γι'α το λαό κανένας ακόμη δεν εφρόντισε. Κανένας δεν επροσπάθησε

να τάνοιξη τ'ά μάτια. Κανένας δεν εφιλοδόχησε να του φέρη της 'Αληθείας τὸ 'Άγιον Φῶς.

Όλοι να τὸν αποστραβώσουν αγωνίζονται. Και πρώτες εἰ εφημερίδες μας. Όχι γιατί δεν τὸν αγαποῦν, ἀφοῦ στὴν πεντάρα του στηρίζουν τὴν ἐπιτυχία τους. Όχι γιατί δεν θέλουν να τάνοιξουν τ'ά μάτια, ἀφοῦ τὸ άνοιγμα τῶν ματιῶν του θ'άνε διπλὸ κέρδος, ὕλικόν και ἤθικόν, γι' αὐτές. Όχι γιατί δεν ἔχουν τὴν δύναμιν γι' αὐτὴν τὴν μοναδική και τὴν ἀληθινή πατριωτική πράξι.

Αλλά γιατί εἶνε φιλάρεσκοι. Αλλά γιατί θέλουν να καθρεφτίζονται σαν Νάρκισσοι στὴν ἀρθρογραφική εὐμορφία τους. Γιατί ἐπιμένουν με πείσμα μυυλαρίσιο να πειθύνονται σ' ὠρισμένον κύκλον ανθρώπων που και χωρὶς νακούσουν τὴν πεφωτισμένην κ' ἐμβριθῆ γνώμη τους γι'α τὸ κάθε τί, πολιτικὸ και κοινωνικό μας ζήτημα, δεν παύουν να γίνωνται χειρότεροι.

ΟΧΙ—να μὴ γράφουν τάρθρα τους στὴν γλώσσα του λαοῦ, γι'α να μὴ θυμόνη ὁ κ. Μιστριώτης, γι'α να μὴ χαρακτηρίζονται ἀπὸ τοὺς κ.κ. καθαρολογίους ὡς μ α λ λ ι α ρ ε ς, γι'α να μὴν ἐξεγείρεται ἡ πατριωτική ἀγανάκτησις της 'Ακαδημαϊκῆς νελαιίας.

Τέτοιαν μεγάλην θυσίαν δεν τοὺς τὴν ζητάει κανείς.

Νάφιερώνουν μιά κάθε μέρα στήλη, μιά μονάχα στήλη, που να μπορῆ να τὴν διαβάση κι' ὁ μανάβης, κι' ὁ χασάπης, κι' ὁ κτίστης και κάθε ἄνθρωπος εργατικός τὸ βράδυ, σαν τελειώνῃ τὴν δουλειά του, και να φωτισθῆ.

Όταν πιάνουν τὴν πέννα στὸ χέρι γι'α να γράψουν τὴν στήλη αὐτή, ἄς ξεχνούν πῶς ὕπάρχει κομμα κι' ἄς φοροῦν τὴν μάσκα του ἀμερολήπτου κριτοῦ. Κι' ἄς τὰ λέν τὰ πράγματα με ἄπλᾶ λόγια και με ἄπλᾶ νοήματα, γι'α να τὰ νοιώθουν εκείνοι που τὰ διαβάζουν, γι'α να τ'αγαποῦν, γι'α να ὠφελοῦνται ἀπ' αὐτά.

Ἡ «'Ακρόπολις», ἡ ὁποία διευθύνεται ἀπὸ τὸν κορυφαίον Ἑλληνα δημοσιογράφον, τὸν καινοτόμον και τὸν ριζοσπάστην, και ἡ «'Εστία», ἡ χαϊδεμένη τῶν Ἀθηῶν εφημερίς,

και τὸ «'Νέον Ἀστὺ» με τὴν ἀριστοκρατικωτάτων του ψυχὴν και εἰ «'Καιροί» με τὸν Ἀμερικανικώτατον Βουτσίνα, και εἰ τόσες ἄλλες ακόμη Ἀθηναϊκές εφημερίδες δεν θ'α θελήτουν ναφιερώσουν τὴν στήλην αὐτὴν στὸν λαόν;

Νομίζουν πῶς ὁ λαός, εταν βρισκῆ να διαβάξῃ μιά στήλη που τὴν έννοιει, δεν θ'αγαπήσῃ τὴν εφημερίδα και δεν θ'αρχίση να διαβάξῃ σιγά σιγά και τ'άλλα και να μορφώνεται, χωρὶς να τὸ καταλαβαίνῃ και χωρὶς να κουράζεται;

ΒΑΛΤΕ κάτω ὅλες τίς σημερινές εφημερίδες κ' ἐξετάστε τάρθρα τους. Τὴν γλώσσα ἀφήστε τὴν κατὰ μέρος, τὸ νόημα μόνον, τὸν τρόπον της ἐκφράσεως, τὴν ψυχὴ τους.

Σεις τὰ καταλαβαίνετε. Μά δεν πρόκειται να τὰ καταλάβετε σεις, που ἔμπορεῖτε να σκεφθῆτε ὀρθά χωρὶς να σ'ας ποδηγετήσῃ ὁ ἀρθρογράφος της μιάς και της ἄλλης εφημερίδος. Πρόκειται να τὰ καταλάβῃ ὁ λαός. Αὐτὸς ἔχει ἀνάγκην να φωτισθῆ, αὐτὸς ἔχει ἀνάγκην μπουσουλα γι'α να ξέρῃ πῶς τὸν κυβερνοῦν, πῶς τὸν γδύνουν, πῶς τὸν ἀπατοῦν και πῶς πρέπει να ψηφίσῃ αὔριον.

Και τὸν λαόν τὸν ἀφήνουν ἀφώτιστον. Κακὸ του κεφαλιοῦ τους κάνουν. Γιατί ὁ λαός εἶνε τὸ ὀλιγότερον εὐτυχῶς σάπιο που εἶμινε ακόμη στὸν τόπο μας. Γιατί ἀπὸ τὸν λαόν θ'α ζητήσουμε να μ'ας βοηθήσῃ αὔριον μεθαὔριον, εταν τὸ μαχαίρι φθάσῃ πειά στὸ κόκκαλο και εταν ζητήσουμε τριγύρω μας τίποτε ἀγνόν και ἀμολυτόν που να στηρίζουμε επάνω του αὐτὴν τὴν ὕπαρξίν μας.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ.

Ο ΚΕΡΑΤΙΟΣ

Ἡ σκηνὴ εἰς μίαν γέφυραν της Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν φαίνεται μακρὰν, στὸ βάθος, ὁ Κεράτιος κόλπος.

Ψυχὰ καλλιτεχνικὰ κ' οἱ δύο. Ἐκεῖνος εἰλεύ-

θερος σ' αν πουλί. Έκείνη, δεσμευμένη με την βαρεια του Ύμναίου άλυσιδα.

Ο σύζυγος άπων, όπως συμβαίνει εις το θέατρον και εις την πραγματικότητα, τις περισσότερες φορές.

Και οι δύο άκουσθουν εις το κυκλίδωμα της γεφύρας. Δύσει ήλιου. Μάτια άπλανη. Ψυχή πλημμυρισμένα από αίσθήματα.

- Μ' αγαπās, Ίππόλυτε;...
— "Αν αγαπώ, Άνριέττα!.. Η καρδιά μου...
Διπλούς άναστεναγμός: Διαικότη.
— "Αν με λησμονήσης;...
— Νά σε λησμονήσω;...
— "Αν με λησμονήσης;...
— Μη τὸ λέγης!
— "Η θάλασσα είνε πλατειά!..
— Άνριέττα!..
— "Η θάλασσα είνε πλατειά!

— Αί, τότε - άκούεις;— τότε άφού είνε πλατειά θα δελθῆ και μένα εις τούς ύγρους κόλπους της!..

- Νέα δικαοτή.
— Ίππόλυτε!..
— Άνριέττα!..
— Βλέπεις εκείνη τήν βρακούλα που τραβάει προς τόν Κεράτιον:
— Τήν βλέπω!
— Φαντάσου άν είνε μένα...
— Ποιός;
— "Ο σύζυγός μου!
— "Αν ἔτο μένα!..

Και ὁ Ίππόλυτος ἐν στιγμῇ ποιητικῷ ὀργανῷ εὐρεθείς, αὐτοσχεδίασε τὸν στίχον:

Οι δύο μας άπ' τήν γεφυράν
έδλεπόμε τ' άκάτιον
που έφερε τὸν σύζυγον
βαθαιά εις τὸν Κεράτιον!

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Βρίσκω τὸν ἥλιο σκοτεινὸ, μαύρα σὲν πίστα τ' άστρα,
Τὸ ρόδο ἄνθος ταπεινὸ, τὸ κελύει δίχως χάρι,
Τῆς άνοιξις τί γλωσσικὰ κρύου χειμῶνα γύμνια,
Καθε άποσχετικὴ ὁμορφία άσύγκριτη άρχήμια.

Βρίσκω τὸ ἄσμα τ' άγρονιῶ χωρίς καμμιά άρμονία.
Κάθε αντίπαλο ἔχου πικρὸ τοῦ γκιῶνη κλάμμα,
"Ονειρο πλάνο τὴ χαρά και τήν άγάπη φέμμα,
Τὸ μίτος παντοδυναμο και τὴ ζωὴ μου βίος...
Βόλος Α. Παπαγιάννης

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Οι νησιῶται ἔταζον μυστικῶς εις τὸν "Άγιον Νικόλαον και τήν Εὐαγγελίστριαν τῆς Τήνου λαμπάδας και άφισπράματα, οι δὲ γενναίότεροι προσεπάθουν διὰ βεβαιωμένων άστεισμων νὰ επιδείξωσι ψυχραιμίας και άφοβίαν.

Αί κεφαλαίαι κατεβιάσθησαν, αι άντλίαί ήτοιμάσθησαν, τὰ πράγματα εστερεώθησαν και οι σιδηροί καθέκται ἐτέθησαν ἐπὶ τῶν άνοιγματιῶν τῶν καθόδων.

Έκαστος τῶν αξιωματικῶν ήτχολοίτε στερεῶνων τὸ μικρὸν οίκοκρητὸν του, βιβλία, κομψοτεχνήματα, ένδύματα, εικόνες, ὅ,τι τέλος καλύπτει τοὺς στενοὺς τοίχους μιᾶς καμπίνας ναυτικῆς.

ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
'Αθήναι 27 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΝΑ ΟΜΙΛΗΣΗ

ὁ κ. Νάζος ἐπὶ τέλος και νὰ μᾶς εἰπῆ παστρικά και ξάστερα γιατί τὸν ἔφερε ἐδῶ τὸν κ. Τρουφφιέ.

Ήμεῖς ἔχομε πεποίησιν ακοιδαντον, σπιριζομένην ἐπὶ τῆς μέχρι τοῦδε δρᾶσεως τοῦ κ. διευθυντοῦ τοῦ 'Ωδείου, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐμελετήθη καλά πρὶν ἀποφασισθῆ, ἀφού ὁ κ. Νάζος δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐπιπολαίους ἐκείνους ανθρωπούς που κίμουν πρίγματα στὸ βρόντο για νὰ προκαλέσουν θόρυβον και νὰ γεννήσουν σκάνδαλα.

Ήμεῖς ἔχομεν και τήν διακηρύττομεν, τήν πεποίησιν μας αὐτήν, Άλλά δὲν πρόκειται για μᾶς. Πρόκειται για τὸν κόσμον, για τὸν πολὺν κόσμον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ χωνεύσῃ ὅτι καλλιτέχνης άγνωδὸν τήν γλωσσασαν μας και ξένος καθολοκληρίαν προς τήν ψυχὴν μας και προς τὸ γούστό μας, θὰ κατορθώσῃ, ὅσον μάγος και μέγας κ' αν εἶνε νὰ μορφώσῃ ἠθοποιούς για Ἑλληνικὸν θέατρον.

Ὁ κ. Νάζος περιμένει νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ δι' ἔργων τὸ θαῦμα αὐτό. Άλλά δυστυχῶς ἡ Ρωμαίικη ανυπομονησία δὲν περιμένει τὰ ἔργα. Άπαιτεῖ ὡς ἀπαραίτητον πρόλογον τῶν ἔργων, τὰ λόγια. Καὶ ὁ κ. Νάζος πρέπει νὰ ὀμιλήσῃ και νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν,

πρέπει νὰ μᾶς πείσῃ, διότι εἶναι ἄδικον, μέγα ἄδικον, νὰ διασύρεται τὸ 'Ωδεῖον, ν' ἀμφισβητεῖται ἡ πανθομολογουμένη διοικητικὴ ἱκανότης τοῦ κ. Νάζου και νὰ διακηρύττεται ὅτι ὁ κ. Τρουφφιέ ἦλθεν ἐδῶ μόνον και μόνον ὅπως δαπάναις τοῦ 'Ωδείου θαυμάσῃ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα και... ἀκοίσῃ τὸν ἀναβαλλόμενον.

Μὲ δύο λόγια τοῦ κ. Νάζου εἴμεθα ἔπερδεδόται πὼς ὄλα τὰ ἀπίλωτα στόματα θὰ βουβαθῶν.

Φαντασθῆτε, ἀφού εἶπαν ὅτι ἀπὸ κάποιον κύριον που μετέβη νὰ ἐγγραφῆ προχθές στὴν Δραματικὴν σχολὴν τοῦ 'Ωδείου, ἐζητήθη ὡς μόνον προσδὸν ἐγγραφῆς... ἡ γνώσις τῆς Γαλλικῆς!

Η ΕΥΘΑΡΣΗΣ

τοῦ κ. Κρετενίτη ἐπερωτήσις ἠμποροῦσε, ἔρονοσμεν, νὰ περάσῃ και καθολοκληρίαν ἀπαρτήρητος.

'Ομιλῶσεν ανειλαδὸς περὶ τῆς Βασιλείας ὁ κ. Κούσσης. Καὶ τί μ' αὐτό; Αἱ δανίδες ἔπρεπε μόνον εις τοὺς 'Αθηναϊκοὺς δρόμους νὰ ἐπιδειχθῶν και νὰ δρᾶσουν, ὅχι δὲ και ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς!

Διατρέχει, βλέπετε, τὸ ἔθνος μας περίοδον δανιδοκρατίας, λόγοι δὲ, ὡς οἱ τοῦ κ. Κρετενίτη, ὅσον ἐύθαρος εἶς και αν χαρακτηρισίζωνται, δὲν πρέπει νὰ ξηπάζουν κανένα!

'Ελπίζομεν ὅτι τὸ γλέντι δὲν θὰ σταματήσῃ ἔως ἐδῶ! Άκόμη δὲν ὀμιλῶσεν ὁ κ. Δεδίσης, οὔτε οἱ ἄλλοι εὐθαροεῖς.

Τί κρίμα νὰ μὴ στείλῃ και ὁ Βόλος εις τήν Βουλὴν και τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος φιλελεῖθερον ανειπρόσωπὸν του!..

ΟΜΟΓΕΝΗΣ ΛΟΓΙΟΣ

ἔσχάτως ἐλθὸν ἀπὸ τὸ Παρίσι ὀμιλεῖ εις κάποιον σκλήνι περὶ ὅσων εἶδε κ' ἐμελέτησε στὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν.

— Καὶ θὰ τὰ γράψετε αὐτά; τὸν ἐρωτᾷ μία κυρία.

- Πιθανόν!
— Ἑλληνιστί;
— Βεβαίωτᾶτα!
— Τί κρίμα! Δὲν τὰ γράφετε Γαλλιστί... νὰ τὰ διαβήσουμε και μεῖς;

Νὰ χρειάζωνται και σχολία, φίλτατε κ. Περ. Γιαννόπουλε;

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ὅλγαι ὄρνιθες διαφυγοῦσαι ἔτρεξαν εις τὸ βᾶθος τοῦ ὑποφράγματος νὰ κρύψωσι τὰς κεφαλὰς των εις τὰς πρώτας τυχοῦσας ὀπάς και ἡ γαλή τοῦ πλοίου ἤκούστο κάτωθεν μιμουρίζουσα νευρικῶς.

Έκ τοῦ θάθους τοῦ μηχανοστασίου οι λίθιτες ἤτθμαινον, οι κύλινδροι άνεκινούντο ἰλιγγιωδῶς και ἡ εἰλιξ ἐπληττε μετὰ κλονισμοῦ τὰ κύματα προσπαθοῦσα νὰ προπρίξῃ τοῦ κινδύνου.

Ὁ Ὀρέστης εἶχε κατέλθῃ ἐντὸς τοῦ θαλαμίσκου του και ἔμεινε πρὸ τοῦ μικροῦ γραφείου του με τήν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν.

Τί ἐσκέπτετο;.. Τίποτε!
Εἰς τήν γῆν ὅπου εἶχε γεννηθῆ, ἔνα γέροντα πατέρα εἶχε μόνον, ὅστις δὲν εἶχε ἢ μόνον αὐτόν.
'Εν τούτοις ἐξεπλάγη ὅτι εις τὸ βᾶθος τῆς ψυχῆς του κατὰ τήν ὥραν αὐτῆν τοῦ κινδύνου δὲν εὕρισκε ἄλλην ἀνέκμησιν και ἄλλην συγκίνησιν, ἢ τῆς μακρυνῆς φίλης του.

"Ελαθε ἀνά χειρας τὰ δελτάρια της, τὰ παρετήρησεν ἐπὶ μακρόν, και τ' ανέγνωσε πάλιν. εἶτα δὲ ἀπησχολημένος και ρεμβάζων, ανῆλθεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος νὰ ἀκολουθῆσῃ τήν ἐξέλιξιν τοῦ τυφῶνος!

**

Εἶνε γνωστὴ ἡ παρατεταμένη αὐτὴ γαλήνη ἧτις προηγείται τῶν κυκλώνων εις τοὺς ὠκεανούς.

Ὅσαί καὶ: νὰ τρομάξῃ τήν φύσιν, ὃ ἀήρ πουεῖ νὰ πνέῃ, ἡ θάλασσα άκίνηται, τὰ πτηνὰ φεύγουν έντρομα, τὰ ζῷα πρέχουν νὰ κρυθῶν, και πᾶτα ἐμφυγος ζωὴ πύττει ἐκ τοῦ μεγαλείου αὐτοῦ τῆς νεκρῆς γαλήνης.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πρωτοταξείδων ναυτῶν ὄλα ταῦτα ἐφαινόντο ἀσήμαντα, ἡ σχετικὴ γαλήνη τοὺς ενεθάρυνε και ἤρχισαν ἀπειζόμενοι ἐπὶ τοῦ κινδύνου και συζητοῦντες κατὰ μικροὺς δαίλους ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἐπὶ τῶν κανθίων τῆς πρώρας.

'Εν τούτοις βραμυθὸν ὁ σάλος ἐγεινεν ανυπόφορος, τὰ κύματα ἠνορθούντο ὀγκώδη και ἔφευγον εις τὸν ὄριζοντα ταχύτητα, πελώρια δὲ μαύρα νέφη παρήρχοντο ὡς διωκόμενα ὑπὸ ἀοράτου φρίκης ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ.

Ἡνοῆ παγεροῦ τρόμου διέδραμεν ἀφῆνης τήν ατμοσφαῖραν, ριπαὶ αἰφνίδιαι συνετάραξαν τὸ σύμπαν και μία μακρονὴ καταχθόνιος βοὴ ἤκούσθη φθίνουσα και διασειρομένη εις τὸ κενόν.

"Ἦτο ὁ Θάνατος ὅστις ὀμίλει.

'Αστρακικῶς ὁ οὐρανὸς εἶχε καλυθῆ και σκοτεινῆ ἐντελῶς, τὰ κύματα ανηγέρθησαν λυσσαλέα και βρονταὶ μακροναὶ ἤρχισαν ἀδικόπως κλονοῦσαι τὸν αἶρα.

Πελιδναὶ λάμψεις και ἀστραπαὶ ἐκτάκτων σχηματισμῶν ἐπέχυσαν τήν νεκρικὴν λάμψιν των φωτίζουσαι πενθίμως τοὺς ἐξαρτισμοὺς και τὰς φοβερὰς κοιλότητας τῶν ανοιγομένων βραχθῶν, τὸ δὲ πλοῖον ἠνορθόυτο και κατέπιπτε αντεπαλκίον ἀπελπιστικῶς και τρίζον εις ὄλους τοὺς ἄρμούς του.